

מכתב כללי

ב"ה, יו"ד כסלו, ה'תשי"ד
ברוקלין, נ.י.

אל אנ"ש ואל כל אחינו בני ובנות ישראל
באשר הם שם,
ה' עליהם יחיו

שלום רב וברכה!

בקשר עם חג הגאולה יום יט כסלו, גאולת רבנו הזקן, בעל התניא והשלחן ערוך, ממאסרו על הפצת תורת חסידות חב"ד הדרכותי ומנהגי, אשר גאולתו ויציאתו לחירות הן התחלת היציאה למרחב, ההתרחבות וההתפשטות של שיטת ואורח חיים של חסידות חב"ד בפרט, ושל החסידות בכלל,

הנני בזה להביע ברכה פנימית, אשר כל אחד ואחת מאתנו ייגאל ויגאל את עצמו מכל הענינים — שמבפנים ושמבחוץ — האוסרים ומנגדים על חלק הטוב והחסד שבכל אחד מישראל, והי' חלק זה למושל ושולט, והי' האדם לחסיד, כי חסדים יאהב ויעשה, גומל חסד עם נפשו וגומל חסד עם זולתו — על ידי האהבה המשולשת: אהבת ישראל אהבת התורה אהבת השם, אשר — כולי חד.

* * *

ידועים מאמרי רז"ל — כל נשמתא ונשמתא הווה קיימא בדיוקנאה קמי' מלכא קדישא; הנשמות גזורות מתחת כסא הכבוד.

חג הגאולה: ראה בזה החוברת יט כסלו.

והחסד . . . לחסיד: ראה זח"ב קיד, ב. תקוויו בהקדמה (ב, סעי"ב).

עם נפשו: ראה רשימי שבת (קכו, ע"ב בתחלתו).

כל נשמתא . . . הנשמות גזורות: ראה זח"ג קד, ב. שם כט, ב. ד"ה תקעו תרצ"ד (ספר המאמרים ה'תשי"א — לכ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע — ע' יא).

— אוצר הנשמות ששמו גוף הוא למטה משני מקומות הנ"ל, ולכן ישנו גם בנשמות או"ה

נדפסה באג"ק ח"ח אגרת ב'רצב. לקו"ש ח"ה ע' 434.

ידועים מאמרי רז"ל: ראה מכתב ו' שבט שנה זו (אג"ק שם ע' קמט).

מאמרי רז"ל אלו מדגישים ביותר את המובן ופשוט — את זכות ובהירות הנשמה, שכולה רוחניות, ואיך שאין לה, מצד עצמה, כל שייכות כלל לענינים גשמיים וחומריים, ומכל שכן לעניני תאוה וכו' המתעוררים ובאים אך ורק מצד הגוף ונפש הבהמית.

אף על פי כן, רצה הקדוש ברוך אשר נשמה זו, שהיא חלק אלוקה ממעל ממש, תרד למטה ותתלבש בגוף גשמי וחומרי להיות קשורה ומאוחדת בו במשך כמה עשירות שנים. זאת אומרת, אשר במשך עשירות שנים תהי' הנשמה במצב שהוא בניגוד גמור לטבעה העצמי. וכל זה — כדי למלא שליחות הבורא, לזכך את הגוף ולהאיר עניני עולם הזה הגשמי השייכים לאדם, באור אין סוף, לעשותם מקדש ומשכן לשכינתו יתברך,

ואז — הרי כל ענויי ויסורי הנשמה מהיותה בגוף ובעולם גשמיים כאין ואפס נחשבו, כי שכרה ואשרה הנצחיים שהיא זוכה להם על ידי מילוי שליחותה — הם שלא בערך לגבי יסורי העולם הזה החולפים.

* * *

נקל להבין, גודל צער הנשמה ועומקו כאשר את היסורים והענויים של הנשמה בגוף מקבלים ועוד מגבירים אותם על ידי הרדיפה אחרי הגשמיות והחומריות, והכוונה ותכלית דירידת הנשמה למטה, שאפשר להשיגם רק על ידי חיי יום-יום על פי התורה ומצותי' — הנה אין שמים לב לזה, ואם גם לעתים ולפרקים מתעורר — הרי זה כמצות אנשים מלומדה ולצאת ידי חובתו בלבד.

מלבד העיקר שבדבר, שמאבדים את ההזדמנות למלא רצון הבורא ואת השכר והאושר הנצחי הבא על ידי זה, הרי הוא היפך השכל הבריא לרדוף ולתפוש בחלק הקשה הרע אשר בחיים, היינו לשעבד את הנשמה ולדכאה בירידתה בגוף, ולדחות בשתי ידיים את החלק הטוב שבירידת הנשמה מאיגרא רמא לבירא עמיקתא, היא העלי' הגדולה הבאה על ידי קיום רצון הבורא.

(תודיה אין עיני ה, א. ועייגי'כ ל"ית להאריז"ל ישע"י נט. ע"ח שכ"ו פ"ב. עמק המלך ש"י פע"ב. ס' קיצורים והערות לתניא ע"י פג ואילך). ואכ"מ.

שלא בערך: ראה חגיגה טו, ב. לקו"ית בתחלתו (א, ד). הקדמת הרמב"ן לאיוב (הובא בסוף אגרת התשובה לרבנו הזקן).

וזוהו שאמרו רז"ל אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, כי דעת לנבון נקל, אפילו בלי התעמקות כלל, אשר מכיון שבעל-כרחך אתה חי, מאחר שהנשמה שהיא חלק אלקה ממעל ממש מוכרחת להתלבש בגוף גשמי עפר מן האדמה על משך כמה עשיריות שנים — השכל הפשוט מחייב להשתדל ביגיעה עצומה להשיג את הטוב הצפון בזה, על ידי חיים יום יומיים כהוראות תורת אלקינו, שיהי' — בכל דרכיך דעהו.

* * *

ועוד ענין בדבר: מכיון שהשם יתברך, שהוא עצם הטוב, מכריח את הנשמה לרדת מאיגרא רמא לבירא עמיקתא בשביל לימוד התורה וקיום המצות, הרי זה ראי' והוכחה גמורה — כמה גדול התלמוד וגדול המעשה (דהמצות).

ומזה מוכרח גם כן, אשר אי אפשר להגיע אל התכלית אלא על ידי הירידה הגדולה — להיות על פי תורה דוקא פה עלי אדמות, אילו הי' דרך קל ונוח יותר לא הי' השי"ת מכריח את הנשמה לרדת ירידה אחר ירידה מתחת כסא הכבוד עד לעולם הזה התחתון, תחתון שבכל העולמות.

רק כאן בבירא עמיקתא יכולה הנשמה להגיע לרום מעלתה, למעלה אפילו ממעלת המלאכים, וכמרוז"ל צדיקים לפני מלאכי השרת.

* * *

וכאשר יעמיק האדם במחשבתו בגודל מעלת התורה והמצות, ובעולם הזה דוקא, ואשר התורה והמצות הוא הדרך היחידי להגיע לתכלית המקווה — בוא יבוא לשמחה גדולה בחלקו וגורלו — למרות רבוי ההעלמות וההסתרים, מבית ומחוץ, אשר בעולמו זה, ואז רק אז יוכל לקיים באמת ובפנימיות את הציווי: עבדו את ה' בשמחה,

דרך עבודה שהוא אבן פינה בשיטת הבעש"ט, וכמבואר בארוכה בתורת חסידות חב"ד, וכמו שהורה אדמו"ר הזקן, בעל השמחה, בספר התניא, פרק כו' ואילך, פרק לא' ואילך, בשורות מועטות המחזיקות את המרובה.

בברכת חג הגאולה,

מ. שניאורסאהן